



Arrest

nr. 307 113 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 8 december 2022.

1.2. Op 19 december 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn voogd en advocaat waren aanwezig.

1.3. Op 27 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. A. M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in T., een dorp gelegen in het district Khewa (Kuz Kunar) van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan volgde u religieuze lessen en daarnaast hielp u soms ook op de velden. Op heden woont uw moeder met uw jongere broer in T., in hetzelfde huis als uw maternale oom. Uw moeder vertelt u dat uw vader zich in Iran bevindt maar u bent niet zeker of dit werkelijk het geval is.

Jouw vader werkte sinds lange tijd voor de commando's van het Afghaanse nationale leger. Acht maanden voor de machtsovername belden de taliban naar uw vader en ze bedreigden hem zodat hij stoppen met zijn werk. Uw vader nam deze bedreigingen niet serieus en ging verder met zijn werk. Vijf maanden voor de machtsovername ging u naar de moskee in het dorp en de imam sprak u aan. De imam zei dat u tegen uw vader moest zeggen dat hij diende te stoppen met zijn job omdat de taliban anders problemen zouden veroorzaken voor hem en zijn ganse familie, jullie leven in gevaar zou zijn. Jouw moeder belde toen naar jouw vader om dit te zeggen tegen hem en jouw vader stopte met werken en kwam naar huis. Uw vader bleef toen vijf maanden thuis en toen vond de machtsovername plaats. Na de machtsovername vielen de taliban huizen aan en ze ontvoerden overheidspersoneel. Daarop besloten u en uw vader om elke nacht bij A. W., een vriend van uw vader, te verblijven. Jullie verbleven anderhalve maand bij A. W. en gedurende deze tijd zijn de taliban drie keer langs geweest bij u thuis. Ze vroegen naar u en uw vader en de derde keer hebben ze het huis doorzocht. Jouw moeder zei, na dit derde bezoek, dat jij en jouw vader samen het land moesten verlaten omdat de taliban anders iets gingen doen tegen jullie. Samen met jouw vader verliet je het dorp en ging je naar Kaboel. In Kaboel zei jouw vader dat jij één dag voor hem diende te vertrekken omdat ze jullie anders beide zouden vermoorden als ze jullie tegenhielden. In Turkije vernam u van uw moeder dat uw vader zich in Iran bevond.

U verliet Afghanistan op 14 november 2021 en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Hongarije, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 8 december 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban omwille van het werk dat uw vader deed.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor (allemaal origineel): Uw taskara (= Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw vader, documenten met betrekking tot het werk van uw vader, de stemkaart van uw vader en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd werd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw vader werkte voor de commando's van het Afghaanse leger. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden

opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat u er klaarblijkelijk niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u op het CGVS niet gekend te zijn onder andere namen dan A. M. A. (CGVS, p. 5). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat u in Bulgarije, waar u aanvankelijk een VIB ingediend hebt, een andere naam en geboortedatum liet optekenen. Zo verklaarde u daar A. H. G. te heten en geboren te zijn in het jaar 2003 (Administratief dossier – Beslissing van de dienst Voogdij). In België verklaarde u initieel bij DVZ op 31 december 2005 geboren te zijn (Administratief dossier – Inschrijving van de asielaanvrager). U geeft op het CGVS toe dat u dat u in Bulgarije een valse naam opgaf. Dat u dit deed omdat u Bulgarije niet als uw eindbestemming beschouwde kan niet gelden als verschoningsgrond (CGVS, p. 7). Daarenboven probeerde u gedurende de asielpcedure ook te verbergen dat u een VIB ingediend had te Bulgarije (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 23; CGVS, p. 7). De vaststelling dat u erg makkelijk over dergelijke zaken liegt is opvallend en doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder bent u er niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het gegeven als zou uw vader tot enkele maanden voor de machtsovername gewerkt hebben voor de commando's van het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 13). Zo zijn uw verklaringen hieromtrent vaag en weinig logisch gelet op het door u beweerde profiel van uw vader. U verklaarde spontaan tijdens het persoonlijk onderhoud dat u veel informatie betreffende de job van uw vader heeft. Bijgevolg werd u gevraagd om over het werk van uw vader te vertellen. Hierna verklaarde u simpelweg dat uw vader werkte voor de commando's in Mazar-e Sharif, in Balkh en dat hij vijf of zeven maanden voor de val veel telefonische bedreigingen ontving. U werd erop gewezen dat u nog niet moest vertellen over de problemen van uw vader maar enkel over zijn werk. Desondanks de verwachting dat u toen meer zou vertellen over het werk van uw vader merkte u kortweg op dat uw vader voor de commando's werkte als soldaat en dat hij zijn land beschermde (CGVS, op. 8). U werd vervolgens gevraagd of uw vader zijn rang dus gewoon soldaat was. U herhaalde nogmaals dat uw vader werkte voor de commando's als soldaat en gaf toen de merkwaardige uitleg dat als je voor de commando's of andere diensten zou werken je soldaat genoemd wordt. U werd erop gewezen dat soldaat de laagste rang is binnen het leger en dat daarboven andere rangen staan. U werd gevraagd of u deze rangen kende en u stelde van wel. Echter gaf u toen als voorbeelden commando's, special forces, speciale eenheid en de 02 eenheid.

Dat uw vader erg lang bij het leger gezeten zou hebben maar dat u geen kennis heeft van het bestaan van een rangensysteem is opvallend en toont aan dat u weinig affiniteit hebt met het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 9).

Voorts werd gepolst naar de taken van uw vader als commando. Bondig stelde u dat hij het land beschermde, dat dit zijn job was. Aangezien vager antwoorden quasi onmogelijk is werd u gevraagd hoe uw vader zijn werk dan precies deed. U antwoordde, specifiek maar nog steeds vrij vaag, dat uw vader in verschillende controleposten werkte, terroristen aanviel om ze te arresteren of vernietigen en de stad beveiligde. Gevraagd wat hij dan moest doen in de controlepost bleef u weerom erg vaag. Zo kon u enkel vertellen dat hij in de controlepost zat om de stad van daaruit te beveiligen en u voegde toe dat uw vader tegen terroristen was en niet wilde dat zij de gewone burgers zouden kwetsen (CGVS, p. 9).

Aangezien u tevens verklaarde dat uw vader terroristen moest aanvallen werd je gevraagd hoe dit precies in zijn werk ging. Echter werd vastgesteld dat u hierop geen logisch antwoord kon geven. Zo stelde u dat uw vader sergeant was en dat die altijd bevoegd zijn om te vechten in het land (CGVS, p. 9). Erna verklaarde je dat jouw vader geen sergeant was en dat hij niet vertelde aan jullie over zijn rang. Je verklaarde wel dat jouw vader als soldaat zeker en vast gevochten heeft nadat deze vraag gesteld werd aan u. Toen u gevraagd werd waar uw vader vocht verklaarde u dat hij vocht in Balkh als soldaat en u voegde er nog aan toe dat er overal gevechten waren in Afghanistan (CGVS, p. 10). Dat uw verklaringen keer op keer zo vaag zijn is weinig doorleefd en komt de geloofwaardigheid van uw bewering als zou uw vader een commando van het Afghaanse nationale leger geweest zijn niet ten goede (CGVS, p. 8).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande de taken van uw vader niet stroken met de beschikbare informatie omtrent de rol van Afghaanse commando's in het leger. Zo raakt het kant noch wal dat uw vader gestationeerd was in verschillende controleposten (CGVS, p. 9, 10). Uit beschikbare informatie blijkt immers dat Afghaanse commando's ingezet werden om operaties uit te voeren. Zo bestonden de Afghaanse commando's uit zeven procent van het Afghaanse nationale leger maar zij zouden wel zeventig tot tachtig procent van de gevechten gevoerd hebben tegen de taliban (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2 <https://en.wikipedia.org/wiki/AfghanNationalArmyCommandoCorps>). Dat iemand die bij de commando's zat dus in een controlepost gezet zou worden is weinig aannemelijk gelet op de gespecialiseerde en zware training die ze aanvankelijk kregen (CGVS, p. 9). Dat dit niet één van hun taken

was wordt specifiek bevestigd door informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 2 <https://info.publicintelligence.net/JCISFA-ANA-MentorGuide.pdf>).

Dat u trouwens enkel zeer oude documenten van uw vader zijn werk kan voorleggen is bijzonder onlogisch gelet op uw bewering als zou hij tot vijf maanden voor de machtsovername gewerkt hebben voor het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 4, 10; Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Uw verklaring dat uw vader wel nieuwere documenten had maar dat deze verbrand werden door uw moeder en vader na de machtsovername weet niet te overtuigen. Zo houdt uw uitleg dat ze deze documenten vernietigden na de machtsovername, omdat de taliban anders binnen één minuut uw vader aangevallen zouden hebben, geen steek (CGVS, p. 4). Het is immers volstrekt onduidelijk waarom de oude documenten niet vernietigd werden maar de nieuwe documenten wel. Bovendien waren de taliban en alle dorpelingen voor de machtsovername al op de hoogte van uw vader zijn werk dus of hij al dan niet documenten had maakt geen verschil (CGVS, p. 13, 14). Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat uw vader helemaal niet gewerkt heeft voor de commando's tot aan de machtsovername. Indien uw vader werkelijk zolang gewerkt heeft voor het Afghaanse nationale leger, op zijn minst sinds 2007 afgaand op zijn legerbadge (Administratief dossier – Groene map, stuk 3), dan kan verwacht worden dat u veel meer affiniteit zou hebben met zijn werk en bijgevolg over meer informatie zou beschikken, in casu quod non.

Voorgaande vaststellingen laten niet toe enig geloof te hechten aan het gegeven als zou uw vader tot recent voor de machtsovername voor het Afghaanse nationale leger gewerkt hebben. Het spreekt voor zich dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw relaas op zeer ernstige wijze aantast aangezien uw beweerde problemen rechtstreeks voortvloeien uit de vermeende job van uw vader (CGVS, p. 13).

Los van het voorgaande zijn er weliswaar nog verschillende vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van jouw relaas verder in de verf zetten. Zo is het immers weinig logisch dat uw vader pas een eerste keer problemen begon te krijgen een achttal maanden voor de machtsovername (CGVS, p. 14). Nochtans werkte uw vader op dat moment al zeer lang voor het Afghaanse nationale leger, sedert 2007 volgens zijn legerbadge (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Bijgevolg kan verwacht worden dat uw vader of zijn familieleden al veel eerder eens benaderd geweest zouden zijn door de taliban. Zo waren veel van uw dorpelingen lid van de taliban en daarnaast waren blijkbaar alle dorpelingen op de hoogte van uw vader zijn werk (CGVS, p. 14, 16). Dat het dus meer dan dertien jaar geduurd zou hebben vooraleer uw vader problemen kende omwille van zijn job, en dit terwijl er heel wat talibanleden onder de dorpelingen aanwezig waren, is frappant en valt niet te rijmen met de door u geschetste situatie.

Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban u na de machtsovername kwamen zoeken bij u thuis (CGVS, p. 13, 15). U had nochtans gedaan wat de mollah u opgedragen had en dit heeft er zelfs toe geleid dat uw vader toen, vijf maanden voor de machtsovername, vrijwillig gestopt is met zijn job voor het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 13). Dat de taliban u dus iets zouden verwijten is zeer onlogisch aangezien u alles deed wat men verwachtte van u. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban u, destijds een minderjarige jongen, wilden toen ze op zoek waren naar uw vader. U had namelijk helemaal niks te maken met het werk dat uw vader deed, hetgeen ook blijkt uit de vage verklaringen die aflegt over zijn job (zie supra). U stelt wel dat de taliban u wilden vinden zodat ze druk konden uitoefenen op uw vader maar dit is louter een blote bewering van uwentwege die u niet in concreto aannemelijk maakt (CGVS, p. 14).

Tevens dient opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat de taliban alsnog besloten om uw vader, na de machtsovername, te viseren. Uw vader had immers vijf maand daarvoor zijn job stopgezet omdat de taliban dit vroegen en hij zo zichzelf en zijn familieleden kon beschermen (CGVS, p. 13). Dat de taliban uw vader dan bovendien nog eens vijf maanden met rust lieten om dan na de machtsovername toch te beslissen om hem op te sporen is bijzonder onlogisch en tast de credibiliteit van de taliban op ernstige wijze aan (CGVS, p. 14). Dat de taliban, een groepering die kan rekenen op erg veel steun binnen Afghanistan, zo te werk zou gaan is weinig aannemelijk.

Daarnaast is het trouwens absurd dat uw vader en u enkel 's nachts bij A. W., de vriend van uw vader, verbleven en overdag telkens terugkeerden naar huis (CGVS, p. 15). Indien jullie werkelijk gezocht werden door de taliban, na de machtsovername, dan kan verwacht worden dat u continu ondergedoken zou blijven in Afghanistan op dat moment, in casu quod non. Dat jullie overdag konden terugkeren naar huis en daar dan veilig waren terwijl de taliban toen overal de plak zwaaiden is bijzonder onlogisch gelet op de door u geschetste situatie. Uw verklaring dat de taliban enkel 's nachts langskwamen omdat ze anders berucht zouden zijn raakt kant noch wal (CGVS, p. 15). Er kan immers vanuit gegaan worden dat de taliban hoe dan ook een beruchte reputatie krijgen indien ze mensen van hun huizen meenemen en deze vermoorden, ongeacht of deze gebeurtenissen 's nachts of overdag plaatsvinden.

Verder zijn uw verklaringen aangaande de huidige situatie van uw vader niet erg aannemelijk. Zo stelt u dat jullie samen vertrokken zijn uit het dorp en dat u één dag eerder aan uw reis uit Afghanistan begonnen bent.

Eenmaal u in Turkije was zou u via uw moeder vernomen hebben dat uw vader zich in Iran bevond (CGVS, p. 15, 16). Echter mag het de nodige verbazing wekken dat u op geen enkel moment zelf contact genomen hebt met uw vader (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden dat u tijdens de reis wel effectief in contact gestaan zou hebben met uw vader indien jullie werkelijk samen het land verlaten hebben. Tevens de vaststelling dat zowel u als uw vader contact konden hebben met uw moeder toont aan dat u zeker en vast ook contact kon hebben met uw vader (CGVS, p. 9).

Daarenboven mag het ten stelligste verbazen dat u tijdens uw eerste registratie in België liet optekenen dat u uw vader het laatste gezien had in uw ouderlijk huis (Administratief dossier – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Nochtans gaf u bij het CGVS te verstaan dat jullie samen naar Kaboel waren gereisd en dat jullie wegen daar pas gescheiden zijn (CGVS, p. 15). Deze en voorgaande vaststelling wekken dan ook veeleer het vermoeden dat u helemaal niet vertrokken bent met uw vader. In dergelijk geval kan immers verwacht worden dat u contact gehouden zou hebben met uw vader, in casu quod non. Volledigheidshalve kan hier ook bij toegevoegd worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van het gegeven als zou uw vader zich in Iran bevinden.

Tot slot wordt opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om eenduidige verklaringen af te leggen over wanneer u precies vertrokken bent uit Afghanistan. Zo liet u tijdens uw eerste registratie in België optekenen dat u er ongeveer acht maanden over gereisd had om van Afghanistan naar België te komen. Dit wil zeggen dat u dus rond maart/april 2022 vertrokken zou zijn uit Afghanistan (Administratief dossier – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, Traject). Echter liet u later, bij DVZ en het CGVS, optekenen dat u uit Afghanistan vertrokken bent op 14 november 2021. Zo zou u er één jaar en één maand over gereisd hebben (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 10 & 34; CGVS, p. 6, 7). Dat uw verklaringen over uw reisduur zo uiteenlopen is erg merkwaardig en werkt weerom het vermoeden dat u geen klare wijn schenkt. Bovendien is het frappant dat u op heden exact kan vertellen wanneer u vertrokken bent maar tegelijkertijd niet weet welk seizoen het ten tijde van uw vertrek was (CGVS, p. 6). Dit is weinig doorleefd en doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Evenmin maakte u aannemelijk dat u een vrees kunt puren op basis van het vermeende profiel van uw vader, zogezegd een commando voor het Afghaanse nationale leger. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo is uw taskara hoogstens een indicatie van uw identiteit en nationaliteit. De taskara van uw vader, de stemkaart van uw vader en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staan volledig los van de door u ingeroepen vrees. De documenten met betrekking van het werk van uw vader zijn reeds besproken geweest. Zo zijn deze documenten gedateerd en tonen zij op geen enkele wijze aan dat uw vader tot recent voor de machtsovername actief was bij het Afghaanse nationale leger (zie supra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van*

herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking**

van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens worden opgelet op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict

in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het

land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde religieuze lessen volgde en meehielp op de velden (CGVS, p. 7, 8). Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over (CGVS, p. 8, 14). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (CGVS, p. 12). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van één jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot zijn identiteit en leeftijd stelt verzoeker enerzijds dat hij geen toegang kon krijgen tot het Bulgaarse document waaruit blijkt dat hij in Bulgarije heeft verklaard A.H.G. te heten aan het door verzoeker ontvangen administratief dossier geen informatie bevat met betrekking tot Bulgarije. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat namen niet zo belangrijk zijn in Afghanistan. Familienamen bestaan niet in Afghanistan (Cultural Atlas, *“Afghan culture: naming”*, 2019 (internetlink) stuk 3): “...”. Dit element helpt volgens verzoeker ook om te verklaren dat hij alleen “A.” opgaf en andere namen die niet de juiste zijn, wat de enige naam is die hij echt als de zijne beschouwt. Hij wijst er anderzijds op dat hij nooit heeft proberen te verbergen dat hij in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming had ingediend aangezien hij dacht dat het nemen van vingerafdrukken niet betekende dat een verzoek was ingediend. Verzoeker citeert zijn verklaringen hierover bij de DVZ en het CGVS en stelt dat het feit dat het nemen van vingerafdrukken in Bulgarije gelijkstaat met het indienen van een verzoek, niet betekent dat verzoeker van mening was dat hij daadwerkelijk een verzoek had ingediend. Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij zijn originele taskara voorlegde en dat dit document niet in twijfel werd getrokken door het CGVS.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening moet worden gehouden met zijn leeftijd. Hij begon de procedure toen hij net geen zestien jaar oud was en was dus zeer jong op het ogenblik van zijn vertrek. Hoewel hij in oktober 2022 zijn verzoek heeft ingediend heeft het CGVS meer dan een jaar gewacht vooraleer hem te ondervragen en gezien zijn jonge leeftijd kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zich alle details nauwkeurig zou herinneren en bovendien is hij nooit naar school geweest.

Met betrekking tot het risico op vervolging vanwege het werk van zijn vader benadrukt verzoeker vooreerst dat hij 15 jaar oud was toen hij Afghanistan in november 2021 verliet en het dus logisch is dat zijn vader niet alle details van zijn werk aan zijn zoon heeft verteld aangezien dit soort informatie niet wordt doorgegeven aan kinderen. Verder stelt verzoeker dat hij verschillende elementen heeft kunnen verstrekken betreffende het werk van zijn vader, met name over zijn werkplaats, Mazar-e Sharif en zijn taken, waaruit blijkt dat hij een veldfunctie had. Hij wijst erop dat de dossierbehandelaar enkel open vragen heeft gesteld en verzoeker heeft alle aan hem gestelde vragen beantwoord en geen enkele vraag onbeantwoord gelaten en het is niet aan verzoeker die op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud nog minderjarig was om te weten welke gedetailleerdheid het CGVS van hem verwacht. Verzoeker verwijst vervolgens naar twee arresten van de Raad waarin dezelfde problematiek aan de orde was en waarin de minderjarige in staat was om bepaalde informatie te verstrekken en benadrukt tot slot dat uit de duur van het persoonlijk onderhoud (2u08 met een pauze van 17 minuten) blijkt dat de dossierbehandelaar de vrees van verzoeker oppervlakkig heeft onderzocht en niet echt heeft geprobeerd om hem in staat te stellen alle informatie waarover hij beschikte te specificeren.

Verzoeker is het verder niet eens met de motivering dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de realiteit binnen het Afghaanse leger. Hij meent dat de bronnen waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt niet kunnen gebruikt worden om de verklaringen van verzoeker te betwisten. Verzoeker stelt dat de wikipedia website onbetrouwbaar is en dat het document met de titel *“Afghan National Army (ANA) Mentor Guide”* uit 2011 dateert en dus bijna 10 jaar voordat de vader van verzoeker stopte met zijn werk voor het leger. Dit document bevat niet noodzakelijk de meest recente ontwikkelingen met betrekking tot de commando's, zo stelt verzoeker die vervolgens citeert uit OFPRA, *“Les forces spéciales de l'armée nationale afghane (ANA) et le bataillon Qeta-ye khas”*, 29/08/2018 (internetlink), p. 3-4 (stuk 4).

Met betrekking tot het motief dat verzoeker enkel zeer oude documenten van zijn vaders werk kan voorleggen wijst verzoeker erop dat hij hiervoor een verklaring gaf tijdens het persoonlijk onderhoud, en name dat de oude documenten zich in een kleine doos bevonden die bedoeld was om belangrijke documenten in te bewaren, terwijl de andere zich niet in deze doos bevonden waardoor zijn moeder onder stress had besloten om de meest recente documenten te verbranden. Anderzijds stelt verzoeker dat het CGVS in zijn redenering lijkt te aanvaarden dat de door verzoeker voorgelegde documenten op zijn minst volstaan om zijn werk tijdens een bepaalde vroegere periode te aanvaarden. Het CGVS concludeerde dus niet dat de documenten

onbetrouwbaar waren maar enkel dat ze te oud waren om te bevestigen dat zijn vader tot vijf maanden voor de machtsovername voor het leger had gewerkt. Verzoeker stelt dat hij met voldoende zekerheid heeft aangetoond dat zijn vader voor de vorige autoriteiten heeft gewerkt.

Waar het CGVS het onlogisch acht dat zijn vader in de vijf maanden voor de machtsovername nooit problemen heeft gehad, wijst verzoeker er enerzijds op dat de autoriteiten in zijn dorp tot voor kort, voor de val van de taliban de macht hadden, wat verklaart waarom de taliban zijn vader voordien niet konden aanvallen (NPO, p. 8 en 14) en anderzijds dat het CGVS daarmee de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in Khewa in de maanden voorafgaand aan de machtsovername negeerde. Hij citeert uit EASO, *Afghanistan Security situation*, juni 2021, p. 281 en 280 (internetlink), stuk 5 en stelt dat het district Kuz Kunar in deze periode vrijwel niet werd getroffen door geweld van de taliban en dat het geweld in de provincie begin 2021 is toegenomen. Er vonden alleen een paar aanvallen plaats in Kuz Kunar (stuk 5, p. 282) en voor de periode februari 2021 tot juli 2021 vermeldt het EASO rapport geen incidenten in Kuz Kunar (internetlink). Hij stelt dat daarom zijn verklaringen kunnen worden verklaard doordat de veiligheidssituatie begin 2021 verslechterde. Voor de bomaanslag op de malik hebben vrijwel geen bomaanslagen plaatsgevonden in Khewa (Kuz Kunar). Verzoeker meent dat het CGVS geen onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidssituatie in verzoekers dorp terwijl deze informatie verzoekers verklaringen bevestigde. Wat de periode na de machtsovername betreft, betoogt verzoeker dat niet kan worden uitgesloten dat de taliban hebben gewacht tot hun macht was gestabiliseerd alvorens voormalige leden van het leger te vervolgen.

Waar het CGVS het niet logisch vindt dat de taliban verzoeker en zijn vader aanvielen terwijl zijn vader enkele maanden voor de machtsovername zijn werkzaamheden had stopgezet, verwijst verzoeker enerzijds opnieuw naar de omstandigheid dat de taliban voor de machtsovername niet voldoende aanwezig waren in zijn regio Kuz Kunar om zijn vader aan te vallen en anderzijds op de omstandigheid dat de taliban volgens de beschikbare informatie een groot aantal mensen die voor het leger werkten, vervolgen. Hij citeert daarbij uitvoerig uit volgende bronnen: EUAA; *"Afghanistan - Targeting of Individuals Country of Origin Information Report"*, Augustus 2022, p. 58, 75; EASO, *"Country Guidance: Afghanistan"*, November 2021, p. 60; Human Right Watch, *"No Forgiveness for People Like You - Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban"*, 30 november 2021; Ghandara, *"Taliban Takes Revenge On Former Afghan Security Forces"*, 12 oktober 2021; The Guardian, *"'The Taliban shot my wife in the head': ex-UK government contractor"*, 16 januari 2022; Jurist.org, *"Afghanistan dispatches: 'Anyone on the Taliban's blacklist is in great danger'"*, 26 oktober 2021. Verzoeker benadrukt dat niets in deze rapporten erop wijst dat de betrokken personen werkten tot de taliban de macht overnamen en er blijkt uit deze bronnen dat ook familieleden door de taliban kunnen worden vervolgd.

Met betrekking tot het motief dat het niet logisch zou zijn dat zij zich alleen 's nachts in het huis van A.W. zouden verbergen, merkt verzoeker op dat de taliban nooit publiekelijk hebben toegegeven dat ze voormalige leden van het leger hebben geëxecuteerd en vervolgd, dat deze acties niet in het openbaar gebeuren en dat de afgekondigde algemene amnestie voor alle voormalige overheidsmedewerkers volgens vele bronnen niet werd nageleefd.

Wat betreft het feit dat verzoeker na zijn vertrek niet meer had gecommuniceerd met zijn vader, stelt hij dat hij hier nooit naar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij had kunnen uitleggen dat Afghaanse SIMkaarten niet werken in Iran zodat hij geen contact kon opnemen met zijn vader zonder zelf een SIM kaart te kopen in Iran, wat niet mogelijk was. Verzoekers vader stuurde rechtstreeks informatie naar zijn moeder die zich nog in Afghanistan bevond en haar SIM kaart nog werkte maar hij kon geen contact opnemen met verzoeker, aangezien zijn Afghaanse SIM kaart in Iran niet meer werkte.

Verzoeker betoogt dat op basis van bovenstaande factoren moet worden geconcludeerd dat verzoekers vader voor de vorige autoriteiten heeft gewerkt en dat verzoeker derhalve een risico op vervolging zou lopen indien hij naar Afghanistan zou terugkeren.

Inzake het risico op vervolging bij terugkeer uit Europa betoogt verzoeker dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban allen die in Europa gevlucht zijn of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen en citeert ter staving uit EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, April 2022, p. 80-81). Hij wijst er vooreerst op dat verzoeker nooit naar school is geweest in Afghanistan zodat hij geen kennis had van het Afghaanse schoolsysteem hoewel hij vanaf zijn aankomst in België onderwijs heeft genoten en dat hij niet uit een zeer conservatieve regio komt, aangezien de autoriteiten in Khewa bijna tot aan de overname aan de macht waren, zodat verzoeker nooit onder het talibanregime heeft geleefd. Verzoeker was nog minderjarig op het ogenblik van zijn asielaanvraag en er moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 20, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn. Hij citeert uit arresten van de Raad en stelt dat wat zijn gedrag betreft, verzoeker leeft zoals jongeren in België, zich kleedt zoals hij wil, zijn baard niet laat groeien, evenveel praat met meisjes als met jongens en sociale netwerken gebruikt. Zijn gedrag in België en zijn jonge leeftijd wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de taliban en daardoor zal hij waarschijnlijk vervolgd worden, zo betoogt verzoeker.

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die een beeld moeten schetsen van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat de verslechtering van de deplorabele situatie in Afghanistan te wijten is aan de machtsovername door de taliban. Inzake de huidige

veiligheidssituatie wijst verzoeker op een recent arrest van de Raad waarin de de beslissing van het CGVS vernietigd werd en dat de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft aangezien meer dan duizend burgers zijn omgekomen sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. Hij citeert daarbij uit verschillende landenrapporten en een uitspraak van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile van 14 februari 2023 waarin wordt gesteld dat in 12 van de 34 Afghaanse provincies sprake is van willekeurig geweld. Hij concludeert op basis van deze rapporten dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik;
3. Cultural Atlas, "*Afghan culture: naming*", 2019 (internetlink);
4. OFPRA, "*Les forces spéciales de l'armée nationale afghane (ANA) et le bataillon Qeta-ye khas*", 29/08/2018 (internetlink);
5. EASO, "*Afghanistan Security situation*", juni 2021 (internetlink).

3. Nota met opmerkingen

De commissaris-generaal legt een nota met opmerkingen van 21 februari 2024 neer waarin zij antwoordt op het middel ontwikkeld in het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin zij het rapport CEDOCA, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023 bespreekt alsook HRW, "*Out of Sight, Afghans Are Going Hungry – Taliban Abuses Exacerbate Impact on Women and Girls*" van 14 maart 2024 (internetlink), HRW, "*Afghanistan: Aid Cutbacks, Taliban Abuses Imperil Health*" van 12 februari 2024 (internetlink), <https://www.khaama.com/swedish-committee-halts-activities-in-afghanistan-amid-rising-pressure/>; Report of the Secretary-General, A/78/789-S/2024/196 van 18 februari 2024 (internetlink). Hij voegt ook volgende nieuwe elementen toe:

- attest van school (stuk 6);
- foto's van verzoeker met vrienden (stuk 7).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke redenen ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn internationaal beschermingsverzoek onder meer zijn originele taskara en de originele taskara van zijn vader neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn identiteit niet worden betwist. Er wordt evenmin in twijfel getrokken dat verzoeker afkomstig is van het dorp T. in het district Khewa (Kuz Kunar) van de provincie Nangarhar en dat hij daar woonde tot zijn vertrek uit Afghanistan via Kaboel.

Verzoeker werd bij aankomst in België geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Een leeftijdstest wees uit dat verzoeker minderjarig was bij binnenkomst en aan verzoeker werd een voogd toegewezen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat de voogdij een einde nam op [...] december 2023 (Beslissing

Dienst Voogdij, 5 juli 2023). Verzoeker is dus recent meerderjarig geworden. Verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn beschermingsverzoek op 8 december 2022 dat hij ongeveer 8 maanden voordien uit Afghanistan is vertrokken (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige). In de Fiche wordt daarbij aangemerkt (+/- april maart 2022 – is analfabeet). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS verklaarde verzoeker dat hij vertrok op 14 november 2021 en +/- 11 maanden voor zijn aankomst vertrokken te zijn (Vragenlijst DVZ, vraag 10 en 34, NPO, p. 6) en bij het CGVS verklaarde verzoeker ook niet te weten welk seizoen het was toen hij vertrok (NPO, p. 6). De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over wanneer hij Afghanistan verliet en hoelang hij onderweg was verschillen bij de DVZ en het CGVS maar hij anderzijds een specifieke datum voor zijn vertrek aangaf. Verzoeker verklaart gevraagd hoe het komt dat hij de datum zo precies weet: *“Ik heb het hier geleerd, ik was destijds bang en moest vertrekken”* (NPO, p. 6). Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat verzoeker na zijn aankomst in België naar school is gegaan, wat zou kunnen verklaren waarom hij antwoordt dat hij de precieze datum kent omdat hij dit hier heeft geleerd. Wat er ook van zijn, de vaststelling dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over de datum van vertrek uit Afghanistan doet geen afbreuk aan het gegeven dat na een leeftijdstest is gebleken dat verzoeker minderjarig was en dat hij in elk geval hoogstens zestien jaar oud was tot hij uit Afghanistan is vertrokken. In de bestreden beslissing wordt ook erkend dat hij op zestienjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken. Verzoeker heeft verder zelf toegelicht dat hij in Bulgarije een andere naam heeft opgegeven en dat hem enkele vragen werden gesteld over *“mijn naam en mijn vaders naam dus ik heb gewoon iets gezegd, de waarheid niet verteld want ik wilde daar niet verblijven”*. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker zijn originele taskara heeft voorgelegd. Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift wordt de door verzoeker verklaarde identiteit die overeenstemt met de gegevens op de voorgelegde taskara als dusdanig niet betwist. De omstandigheid dat hij in Bulgarije onder een verschillende naam en leeftijd werd geregistreerd doet hieraan als dusdanig geen afbreuk.

Verder wordt in de bestreden beslissing, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift, weliswaar gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader tot enkele maanden voor de machtsovername zou hebben gewerkt voor de commando's van het Afghaanse leger, maar wordt anderzijds niet in twijfel getrokken dat zijn vader een verleden heeft bij het voormalige Afghaanse leger. Verzoeker legt met betrekking tot de activiteiten van zijn vader een aantal originele documenten neer, waaronder een badge van het Afghaanse leger geldig tot 2010, een kaart van de Kabulbank, een legernboekje (tarkhis), een waarderingsbrief en een document om te stemmen (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 4) De door verzoeker neergelegde stukken zijn niet vertaald maar wel toegelicht door verzoeker, zonder dat hem over de inhoud van documenten specifieke vragen zijn gesteld (NPO, p. 5). In zoverre in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader tot kort voor de machtsovername zou hebben gewerkt en hij enkel oude documenten neerlegt over het werk van zijn vader, stelt de Raad vast dat ook de commissaris-generaal in casu erkent dat verzoekers vader in het verleden is tewerkgesteld door het Afghaanse nationale leger maar dat uit zijn vaders profiel geen geïntegreerde vrees voor vervolging voor verzoeker kan worden afgeleid.

In de EUAA Afghanistan Country Guidance van January 2023 worden medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid omschreven als een risicoprofiel. Voor de machtsovername werden vooral personen die actief waren in departementen die het voortouw namen in de strijd tegen opstandige gewapende groeperingen, zoals het Ministerie van Defensie, het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie geïdentificeerd door de Taliban, maar ook personen die actief waren in andere departementen van het overheidsapparaat werden geïdentificeerd, zij het in mindere mate. Na de machtsovername werd weliswaar een algemene amnestie afgekondigd door de Taliban ten aanzien van iedereen die tegen hen gevochten had en riepen zij voormalige medewerkers van de overheid op hun taak weer op te nemen, maar werden toch gevallen gerapporteerd waarin door de Taliban wraak werd genomen tegen personen met dergelijke profielen (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, January 2023, p. 56-57). Ook familieleden van personen met dergelijk profiel werden geïdentificeerd. Een aantal bronnen omschrijven de houding en praktijken ten aanzien van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid als inconsistent, ad hoc en tegenstrijdig (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, December 2023, p. 56). Vergeldingsacties vonden niet op dezelfde schaal plaats als onder het Talibanregime in 2001 maar er wordt wel actief gezocht naar medewerkers van de voormalige regering. Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op deze categorie personen en hoewel leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten meer geïdentificeerd worden, kunnen oud-medewerkers volgens een bron er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer zouden kunnen worden van een actie van de Taliban en zich nooit veilig voelen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 70). De behandeling en eventuele vervolging van deze groep hangt af van de positie die ze hadden waarbij medewerkers in de gezondheidszorg en het onderwijs minder gericht geïdentificeerd zouden worden, maar dit betekent niet dat personen die in minder gevaarlijke sectoren werkten geen vervolging riskeren. Er is een grote mate van willekeur en er is ook sprake van het vereffenen van oude rekeningen of persoonlijke vetes. Daarbij moet ook rekening gehouden worden met het feit dat lokale commandanten moeilijk te controleren zijn door de leiders in Kabul en de mate, frequentie en heftigheid van de vervolging verschilt per provincie en naargelang de lokale dynamiek (idem, p. 71-72). Families van voormalige medewerkers van de overheid riskeren ook geïdentificeerd te worden door de

taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, December 2023, p. 62).

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat de beschikbare landeninformatie aangeeft dat vervolging in dergelijke gevallen hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt omwille van een toegeschreven politieke overtuiging.

Na lezing van verzoekers verklaringen en het rechtsplegingsdossier kan de Raad de bestreden beslissing bijtreden in zoverre hierin wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel louter omwille van het profiel van zijn vader door de taliban zou worden gevisieerd. Dit sluit evenwel niet uit dat, gelet op hetgeen hierboven is uiteengezet over de risico's voor familieleden van voormalige medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en in het bijzonder personen die voor de veiligheidsdiensten of departementen werkten die rechtstreeks betrokken waren in de strijd tegen gewapende groeperingen zoals de taliban, verzoekers familieband met een voormalig militair in geval van terugkeer naar Afghanistan er bijkomend kan toe bijdragen dat hij de aandacht trekt van de (lokale) taliban.

Verzoekers profiel als familielid van een voormalig militair dient samen met de andere door hem in het kader van zijn betoog inzake gepercipieerde verwestering aangereikte risicofactoren beoordeeld te worden.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota op een vrees voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering. Hij verwijst daarbij onder meer naar landenrapporten over het taliban regime en de onzekerheid over de behandeling van Afghanen die terugkeren vanuit Europa voor de machtsovername. Verzoeker meent dat hij omwille van zijn verblijf en activiteiten in België, waarover hij bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota documenten voorlegt, in geval van terugkeer riskeert als een ongelovige te worden beschouwd en te worden vervolgd.

6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime

uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z *tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X *tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is

één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steninging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te

krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie in de bestreden beslissing leidt niet tot een ander besluit.

De commissaris-generaal meent dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarbij wordt gewezen op het feit dat verzoeker tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan verbleef en een zekere maturiteit had en gevormd was naar Afghaanse normen en waarden, dat hij er naar de madrassa ging en nog regelmatig contact heeft met zijn familie, in Nangarhar reeds vele jaren een grote talibanaanwezigheid is en op basis van zijn verblijf in België niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd is van de Afghaanse waarden en normen, en hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken. Verzoeker betwist in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota deze analyse en wijst daarbij onder meer op het feit dat hij in Afghanistan nooit naar school ging, in België onderwijs heeft genoten hier leeft zoals jongeren in België en nooit onder het talibanregime heeft geleefd.

De Raad herhaalt vooreerst dat het Hof van Justitie erop wees dat, wat de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' betreft, dit begrip ruim moet worden uitgelegd, dat niet vereist is dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten dat en de perceptie van de politieke aard van de gedachten, meningen of overtuigingen van een verzoeker door de actoren van vervolging benadrukt wordt eerder dan de persoonlijke motieven van de verzoeker. Verder stelt de Raad vast dat de beoordeling van de door verzoekers aangehaalde vrees om als verwesterd beschouwd te worden is gebaseerd op verzoekers verklaringen tijdens een persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 19 december 2023, dat toen geen documenten voorlagen met betrekking tot verzoekers traject in België en dat de Raad gehouden is een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat de commissaris-generaal de beslissing heeft vastgesteld (HvJ, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 25 juli 2018, punten 106-113).

In dit verband kunnen naar het oordeel van de Raad voor verzoeker een aantal risicobepalende factoren worden vastgesteld die cumulatief moeten worden beoordeeld in het licht van de huidige maatschappelijke, religieuze en politieke context in Afghanistan zoals hierboven uiteengezet.

In casu werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige verzoeker om internationale bescherming is aangekomen in België begin december 2022 en dat hij hoogstens zestien jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok.

Verzoeker vertrok weliswaar een aantal maanden na de machtsovername door de taliban en kreeg Koranlessen maar dit neemt niet weg dat verzoeker een belangrijk deel van zijn adolescentie in een geseculariseerde samenleving als de Belgische doorbrengt.

Uit de aan zijn aanvullende nota toegevoegde documenten blijkt verder dat verzoeker onmiddellijk na aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en sindsdien onderwijs volgt in de Ecole Polytechnique de Verviers. Uit het attest van deze school blijkt ook dat verzoeker ook nadat hij meerderjarig is geworden in deze school regelmatig de lessen heeft gevolgd. Zijn toelichting ter terechtzitting toont aan dat hij ondertussen reeds behoorlijk Frans spreekt en verzoeker legt daarbij uit dat hij een horeca-opleiding wil volgen. Verder licht hij toe dat hij regelmatig deelneemt aan activiteiten van het centrum waar hij verblijft en

legt hij ook foto's neer waarop verzoeker te zien is in het gezelschap van zowel jongens als meisjes tijdens een ponytocht en een demonstratie van hondendressuur. Hij verklaart ook een goede band te hebben met de vrouwelijke sociaal assistenten in het opvangcentrum.

Zo uit verzoekers scholing en vrijetijdsbesteding in België als dusdanig niet kan worden besloten dat hij daadwerkelijk verwesterd is, blijkt hieruit wel dat verzoeker zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige wordt geconfronteerd met een samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit vindt plaats tijdens zijn ontwikkeling als tiener, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, waaruit zijn doorgedreven en actieve participatie in de samenleving blijkt, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat in belangrijke mate het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen.

Verder is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp T., in het district Khewa van de provincie Nangarhar. Deze provincie gold als een bolwerk voor ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, en de organisatie is er nog steeds aanwezig (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192), ook al is haar slagkracht over het algemeen recent verminderd door gerichte acties van de taliban. Nangarhar is, samen met de andere Noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Voorts zijn ook niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan *in casu* eveneens als een risico-verhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

Voorts is hierboven reeds gebleken dat verzoekers profiel als familielid van een voormalig lid van de ANDSF niet is betwist en dat het in zijn dorp geweten was dat zijn vader bij het Afghaanse leger zat. Zo uit verzoekers risicoprofiel als familielid van een voormalig medewerker van het Afghaanse leger als dusdanig geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid, herhaalt de Raad evenwel dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit minstens de zichtbaarheid van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn dorp T. mee verhoogt.

De Raad benadrukt dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoeker regelmatig naar school gaat en gemotiveerd is om zijn scholing verder te zetten. Zoals reeds aangehaald is de opperste leider van de taliban vastberaden om de taliban interpretatie van de sharia uit te voeren en zo de samenleving te zuiveren. Het verbod op het onderwijs voor meisjes na het lager onderwijs moet in deze context niet alleen worden gezien als een aanval tegen onderwijs voor vrouwen maar tegen westers onderwijs als dusdanig (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2013, p. 94). Recent zijn de inspanningen om het seculier onderwijs te bannen verder opgedreven en sinds september 2023 is het religieuze onderwijs uitgebreid. Er waren op 15 augustus 2023 15.000 madrassa's over het hele land, gefinancierd door de nationale begroting en waar religieuze onderwerpen worden onderwezen met uitzondering van enkele wetenschappelijke vakken. De taliban plannen de aanwerving van 100.000 madrassa leerkrachten en volgens UNAMA zijn er plannen om het aantal madrassas in het land nog significant te verhogen. Madrassa onderwijs is voor meisjes boven de zesde graad het enige beschikbare onderwijs. Ook werden een aantal hervormingen ondertussen doorgevoerd in het Afghaanse onderwijssysteem, waaronder een herziening van het schoolcurriculum om het in overeenstemming te brengen met de sharia.

Hieruit blijkt het (middelbaar) onderwijs voor jongens in Afghanistan in het teken staat van de strenge interpretatie van de sharia door de taliban en er kan ook aangenomen worden dat daarbij concepten als

gelijkheid van mannen en vrouwen en mensenrechten, zoals die in het onderwijs in België worden geïnterpreteerd en veelvuldig aan bod komen, gelet op de zuivering van de Afghaanse samenleving die de opperste leider voor ogen heeft, daarbij sterk afgewezen worden. Indien verzoeker in geval van terugkeer zijn scholing wenst verder te zetten, kan, niet worden uitgesloten dat hij ook omwille van zijn reeds hier genoten scholing hierop verkeerd reageert en in de negatieve belangstelling komt van medeleerlingen en leraars die onder controle staan van de taliban.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven en waarmee verzoeker onvoldoende vertrouwd is. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat, gelet op zijn jonge leeftijd en individuele omstandigheden, verzoeker zijn verworven opvattingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar zijn dorp in de provincie Nangarhar, de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Dit kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst. Dat in de provincie Nangarhar reeds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid doet hieraan geen afbreuk, gelet op de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van regels opgelegd door de taliban, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn traject en de aard van zijn activiteiten in België gedurende een cruciale periode in zijn ontwikkeling als adolescent, als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*) (UNHCR), punt 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET